

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΜΑΣ

Αυτή τη στιγμή τρία αδέρφια μας ,τρία μέλη της οργάνωσής μας βρίσκονται έγκλειστοι στις φυλακές της ελληνικής δημοκρατίας. Η απουσία τους από δίπλα μας δεν αναπληρώνεται μέσα από το κείμενο μιας προκήρυξης. Οι λέξεις φαντάζουν απελπιστικά μικρές και ασήμαντες μπροστά στην ένταση των καταστάσεων και των συναισθημάτων που έχουμε μοιραστεί μαζί τους.

Όμως ακόμα και αυτές τις στιγμές που τα τείχη και τα σίδερα της φυλακής ορθώνονται ανάμεσά μας, τίποτα δεν έχει αλλάξει...

Ο Γεράσιμος Τσάκαλος , ο Παναγιώτης Αργυρού και ο Χάρης Χατζημιχαλάκης μέσα από την αδιάλλακτη στάση και την ανάληψη ευθύνης τους ως μέλη της Συνωμοσίας δίνουν σε εμάς τους υπόλοιπους το σύνθημα για τη συνέχιση των εχθροπραξιών. Στην περηφάνια τους συναντάμε την περηφάνια μας και στο χαμόγελό τους το χαμόγελό μας.

Ο Παναγιώτης και ο Γεράσιμος , δύο από τους πιο ειλικρινείς και αξιοπρεπείς επαναστάτες , τον τελευταίο ενάμιση χρόνο είχαν περάσει στην εμπροσθοφυλακή της παρανομίας κάνοντας την επιλογή να βρίσκονται σε διαρκή θέση μάχης απέναντι στο σύστημα και τους ρουφιάνους του.

Ο Χάρης προφυλακισμένος εδώ και ενάμιση χρόνο ,για να προφυλάξει το ευρύτερο φιλικό του περιβάλλον από την στοχοποίηση της αστυνομίας (συνολικά κατηγορήθηκαν 17 άτομα για συμμετοχή στη Συνωμοσία από αποτυπώματα που βρέθηκαν στο σπίτι του Χάρη),αρνήθηκε στην αρχή το γεγονός ότι είναι μέλος της οργάνωσης . Όμως με την πρόσφατη σύλληψη των 2 αδερφών μας ,η τιμή και η περηφάνια του ως επαναστάτη τον ώθησαν να αναλάβει την πολιτική ευθύνη της συμμετοχής στην Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς.

Δεν θα μακρηγορήσουμε άλλο .Δεν μας αρέσει να μιλάμε εμείς για τα αδέρφια μας, προτιμάμε να μιλάμε απευθείας μαζί τους. Προς το παρόν τους προσφέρουμε τη δέσμευσή μας ... “Δεν υποχωρούμε... στεκόμαστε, δεν προσπαθούμε... μπορούμε, δεν ζητιανεύουμε ... ληστεύουμε ,δεν σβήνουμε ... καίμε, δεν περιμένουμε... ανυπομονούμε... Η Συνωμοσία δεν πρόκειται να συλληφθεί ποτέ,γιατί δεν είναι απλά μία οργάνωση,είναι ένα ρεύμα ιδεών και οι ιδέες είναι πάντα ασύλληπτες... Στο ημερολόγιο δεν είναι ακόμα σημαδεμένη η μέρα. Όλοι οι μήνες, όλες οι εβδομάδες,όλες οι μέρες είναι πάντα διαθέσιμες. Μία από τις μέρες θα σημαδευτεί με ένα χαμόγελο,το χαμόγελο της αντάμωσης για τη συνέχεια της περιπέτειας ΜΑΣ...”

Υ.Γ. 1

“Βαδίζουμε σταθερά με βήμα και ρυθμό υπό τον ήχο των χτύπων της καρδιάς μας .“Όλος ο σχηματισμός σαν ένα σώμα,μία ψυχή...Αυτή είναι για εμάς η Επανάσταση...”

Επειδή λοιπόν όλα συνεχίζονται , δηλώνουμε ότι από τη σημερινή μέρα και έπειτα η Ε.Ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς θα εκφράζεται μέσα από δύο αυτόνομες και ισότιμες υποδομές.

Από εμάς που πλέον αυτοπροσδιοριζόμαστε ως ο παράνομος τομέας της οργάνωσης και το δεύτερο τομέα τον Πυρήνα των Φυλακισμένων Μελών της Οργάνωσης (Γεράσιμος Τσάκαλος, Παναγιώτης Αργυρού,Χάρης Χατζημιχαλάκης) καθώς και όσων αιχμαλώτων συντρόφων συμφωνούν με τις αξίες και τις αρχές μας.

Από εδώ και στο εξής ο λόγος τους είναι και δικός μας λόγος , ενώ οι αποφάσεις των συντρόφων μας εκπροσωπούν και εμάς τους ίδιους. Θα βάλουμε τα δυνατά μας να φανούμε αντάξιοι των προσδοκιών τους και της εμπιστοσύνης με την οποία μας έχουν τιμήσει...

ΖΗΤΩ Η ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΠΥΡΗΝΩΝ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

ΖΗΤΩ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

παράνομος τομέας Σ. Π. Φ.

I) Ανακωχή; Ποτέ και πουθενά.

“οπλιστείτε και γίνεται βίαιοι, όμορφα βίαιοι, μέχρι όλα να ανατιναχτούν. Γιατί να θυμάστε ότι οποιαδήποτε βίαιη ενέργεια εναντίον των προωθητών της ανισότητας, είναι απολύτως δικαιολογημένη μέσα στους αιώνες ατελείωτης βίας που έχουμε δεχθεί απ' αυτούς. Οπλιστείτε και πολεμήστε τη κρατική τρομοκρατία – κάψτε, συνωμοτήστε, σαμποτάρετε, και να είστε βίαιοι, όμορφα βίαιοι, φυσικά βίαιοι, ηθελημένα βίαιοι.”
Mauricio Morales (αντάρτης πόλης που σκοτώθηκε στην Χιλή)

Να φωνάξουμε δυνατά στην διεθνή γλώσσα της επανάστασης. Εκεί που οι λέξεις προφέρονται διαφορετικά, αλλά αντικρίζουν κοινά τοπία, δίχως αφέντες και δούλους, δίχως την τυραννία των εμπορευμάτων και των εικόνων να μας κυβερνούν. Οι φωνές μας να γίνουν άνεμος που θα ταξιδεύσει εκεί που συνωμοτεί η ανταρσία. Απ' τις συνοικίες του Μπουένος Άιρες μέχρι τις νύχτες της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης και από τις πόλεις της Χιλής και του Μεξικού μέχρι τους δρόμους της Γαλλίας και του Βελγίου. Οι γροθιές μας ας υψωθούν μέχρι τον ουρανό σε έναν αέναο χαιρετισμό μεταξύ των επαναστατών αυτού του κόσμου και όλων όσων βαδίζουν εναντίον του. Αλλά και για ένα “καλό κατευόδιο” στους αντάρτες που “έφυγαν” νωρίς, στο Λάμπρο Φούντα (μέλος του Επαναστατικού Αγώνα), στο Mauricio Morales και στο μακρύ κατάλογο των συντρόφων που διασταυρώθηκαν πρόωρα με το τίμημα της δύσκολης ομορφιάς του ένοπλου αγώνα. Σε αυτό το ταξίδι της φωτιάς μες το σκοτάδι δεν είμαστε μόνοι. Έχουμε πάντα στο πλευρό μας τα φυλακισμένα αδέρφια μας, που συνελήφθησαν στις εχθροπραξίες με τον αντίπαλο και ύψωσαν για άλλη μια φορά την τιμή και την αξιοπρέπεια πάνω απ' τον φόβο της φυλακής. Ένας χαιρετισμός λοιπόν για δύναμη στους φυλακισμένους συντρόφους και μια υπενθύμιση στους δεσμοφύλακες και στους διευθυντές των φυλακών ότι “κανένας αξιοπρεπής φυλακισμένος δεν είναι μόνος του...”

ΤΙΠΟΤΑ ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΝΟΠΛΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

II) Η μαχητική αναρχία, το νέο αντάρτικο πόλης, η ε.ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς

Τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα έχει αναπτυχθεί μια κατάσταση που κάνει αδύνατο κάθε πισωγύρισμα. Το ριζοσπαστικό αντιεξουσιαστικό ρεύμα προβάλλει ως η κυριότερη έκφραση του εσωτερικού εχθρού αφήνοντας οριστικά στο χρονοντούλαπο της ιστορίας τις μαρξιστικές λογικές και τον αριστερό ρεφορμισμό. Ο αντιεξουσιαστικός εσωτερικός εχθρός παρόλες τις αντιφάσεις, τις αδυναμίες και τις εσωτερικεύσεις του, δηλώνει παρόν σε όλο το φάσμα της ανταρσίας. Από τις αφίσες και τις επιθετικές πορείες μέχρι τα σαμποτάζ, τις ένοπλες ληστείες, τις βομβιστικές επιθέσεις και τις πολιτικές εκτελέσεις.

Αυτό είναι το κλίμα μιας πυροαναθρεμμένης εποχής μέσα στο οποίο οργανώνεται και χτυπά η Ε.Ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς. Μετά από περίπου 3 χρόνια ανυποχώρητης δράσης με περισσότερες από 200 εμπρηστικές και βομβιστικές επιθέσεις εξακολουθούμε να πιστεύουμε πως οι πράξεις μας είναι μονάχα μια σταγόνα μπροστά στο ωκεανό της απεραντοσύνης της επιθυμίας μας για επανάσταση.

Η Συνωμοσία προέρχεται από ένα νέο ρεύμα της επαναστατικής αναρχίας που έχει εισβάλει δυναμικά στο πεδίο της σύγκρουσης και της κοινωνικής πρόκλησης. Μέσα απ' τη στόχευση της δράσης και τον λόγο των προκηρύξεων μας, αυτοπροσδιοριζόμαστε ως κομμάτι της μαχητικής αναρχίας του νέου αντάρτικου πόλης, που ασκεί αδιάκοπη ένοπλη κριτική στην τυραννία των “από πάνω” όσο και στους συμβιβασμούς των “από κάτω”.

Οι στόχοι που χτυπιούνται, οι αντιπροσωπείες αυτοκινήτων, οι τράπεζες, τα αστυνομικά τμήματα, οι εταιρείες security τα πολιτικά γραφεία, η βουλή, οι εκκλησίες, τα δικαστήρια, οι φυλακές, οι πρεσβείες... είναι για εμάς απλώς κτίρια που όσα κιλά εκρηκτικών και να τοποθετήσουμε θα ξαναχτιστούν από την αρχή με περισσότερες κάμερες, με περισσότερη φύλαξη,

όλο και πιο φαινομενικά απόρθητα. Παράλληλα η προπαγάνδα των ΜΜΕ που ακολουθεί είτε αποκρύπτει κάποια χτυπήματα καλύπτοντας τα με ένα πέπλο σιωπής είτε στην περίπτωση που είναι αναγκασμένη να τα προβάλει (βόμβες, εκτελέσεις) θα τα απολιτικοποιήσει συκοφαντώντας τα. Ταυτόχρονα χρησιμοποιώντας την αφομοίωση του θεάματος τα “τοποθετεί” ανάμεσα στις διαφημίσεις για το “νέο υγρό πιάτων” και τα τηλεϊατρικά εικονικής πραγματικότητας, μετατρέποντας τα σε ουδέτερο προϊόν μιας αδιάφορης πληροφορίας.

Για αυτό ο ουσιαστικός μας στόχος δεν είναι απλώς οι ασφαλισμένες πόρτες, τα ντουβάρια γραφείων και οι βιτρίνες πολυκαταστημάτων, αλλά η ανατίναξη και το σαμποτάζ των κοινωνικών σχέσεων που κάνουν αποδεκτά αυτά τα σύμβολα εξουσίας.

III) Η αντικοινωνική τάση και η συνενοχή της κοινωνίας

Ανήκουμε λοιπόν στην αντικοινωνική τάση της αναρχίας, που δεν έρχεται σε ρήξη μόνο με το κράτος αλλά και με την κοινωνία, γιατί βλέπουμε πως η εξουσία δεν στηρίζεται μόνο στην βία και στις προσταγές των κρατικών διοικητηρίων, αλλά και στον συμβιβασμό, την αποδοχή και την παραίτηση ενός σιωπηλού πλήθους, που έχει μάθει να ζητωκραυγάζει για τις εθνικές επιτυχίες, να πανηγυρίζει για την ομάδα του, να αλλάζει διάθεση με το κουμπί του τηλεκοντρόλ, να ερωτεύεται βιτρίνες και ψεύτικα πρότυπα, να μισεί τους ξένους, να κοιτά την πάρτη του και να κλείνει τα μάτια μπροστά στην απουσία της αυθεντικής ζωής.

Αυτό το πλήθος των εφησυχασμένων πολιτών, ξεσηκώνεται από τον καναπέ του, μονάχα όταν απειληθεί η θαλπωρή της ατομικής μικροϊδιοκτησίας του.

Η οικονομική κρίση στην Ελλάδα και οι συνέπειες της, συνθέτουν ήδη το νέο κάδρο του κοινωνικού κανιβαλισμού. Οι κοινωνικές εκρήξεις που ξεσπούν της πλειοψηφίας των εργαζομένων, διεκδικούν αποκλειστικά τα δικά τους συντεχνιακά οικονομικά αιτήματα. Συχνά μάλιστα οι κινητοποιήσεις (απεργίες φορτηγατζήδων, αποκλεισμός λιμανιών από λιμενεργάτες κ.α.) προκαλούν κοινωνικό βραχυκύκλωμα και δυσαρέσκεια στους υπόλοιπους εργαζομένους. Φυσικά αυτό το σκηνικό εναλλάσσεται και αυτοί που σήμερα βρίσκονται στο δρόμο “διεκδικώντας το δικό τους”, αύριο θα σταθούν απέναντι σε κάποιους άλλους που θα απεργούν για τα δικά τους αιτήματα (πχ οδηγοί φορτηγών εναντίον των αγροτικών μπλόκων, πολίτες εναντίον απεργών δημοσίων υπαλλήλων, γονείς εναντίον απεργών δασκάλων, κ.α.). Όλες αυτές οι κοινωνικές διαμαρτυρίες φτωχαίνουν τη γλώσσα και τη συνείδηση μας διεκδικώντας ένα καλύτερο κράτος, μια καλύτερη δουλειά, μια καλύτερη παιδεία, μια καλύτερη υγεία, χωρίς όμως ποτέ να τολμάνε να θίξουν πως το ζήτημα δεν είναι απλά αν ζούμε λιγότερο ή περισσότερο φτωχά από χθες, αλλά ότι ζούμε με έναν τρόπο που δεν μας περιέχει. Η ύπαρξη μας ταπεινώνεται κάτω απ’ τις εντολές του κάθε αφεντικού, οι επιθυμίες μας αντανακλώνται στο είδωλο της βιτρίνας, η ανυπακοή μας φυλακίζεται απ’ τις ένστολες περιπολίες, η απόλαυση γίνεται προϊόν στα γυαλιστερά ράφια των σουπερ μάρκετ, η έκφραση χάνει το πρόσωπο της πίσω από τις μάσκες προσποίησης, η επικοινωνία γίνεται κουμπί σε πληκτρολόγιο μπροστά από ψυχρές οθόνες υπολογιστών. Όλες αυτές οι απώλειες αξίζουν κάτι παραπάνω απ’ τις απλές διαμαρτυρίες για μια χούφτα ευρώ. Αξίζουν την ολόψυχη στράτευση μας στο νέο αντάρτικο πόλης.

Το νέο αντάρτικο πόλης είναι η διεκδίκηση της ύπαρξης μας, η συμμαχία με την αυθεντική πλευρά της ζωής, ο δύσκολος και κακοτράχηλος δρόμος μέσα σε μια κοινωνία που έχει ξεπουλήσει κάθε ίχνος συνείδησης.

Σήμερα ο καθένας κοιτάει την πάρτη του, κάνει την απογοήτευση του κυνισμό και αδιαφορία και το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι το πώς θα βολευτεί ο ίδιος με κάθε τίμημα. Η εξουσία παίζει καλά το παιχνίδι του “διαίρει και βασίλευε” γιατί έχει εύκολο αντίπαλο.

Όταν έχει απέναντι της μια εκφυλισμένη κοινωνία που η εικονική πραγματικότητα των τηλε – ριάλιτι απασχολεί περισσότερο από την πραγματική ζωή, τότε δεν χρειάζεται ιδιαίτερη προσπάθεια για να την διχάσει, γιατί είναι ήδη διαιρεμένη ανάμεσα στις άτοκες δόσεις καταναλωτικής χαράς και στα νέα στεγαστικά δάνεια μικροαστικών ψευδαισθήσεων.

Και η ζωή; Η ζωή πλέον απουσιάζει από αυτήν την πόλη, τώρα υπάρχει μόνο ο θόρυβος των αυτοκινήτων, οι φωνές των καθημερινών εντολών και οι εικόνες των διαφημίσεων να μας

πυροβολούν όλη μέρα.

Για αυτό πιστεύουμε πως η ταξική συνείδηση είναι νεκρή και θαμμένη κάτω απ' τα θεμέλια του σύγχρονου πολιτισμού. Όποιος λοιπόν μιλάει σήμερα για ταξικό πόλεμο έχει το παρελθόν μέσα στο στόμα του. Εξηγούμαστε για να μην παρεξηγηθούμε. Επειδή προφανώς δεν ζούμε μέσα στην γυάλα των καθαρών ιδεολογιών, γνωρίζουμε πως η πεμπτουσία του συστήματος βρίσκεται στην παραγωγή κοινωνικών και οικονομικών ανισοτήτων. Για να υπάρχουν οι λίγοι πλούσιοι, πάντα θα υπάρχουν και οι πολλοί φτωχοί. Όταν λοιπόν λέμε πως ο ταξικός πόλεμος είναι μια ξεπερασμένη έννοια, δεν εννοούμε πως δεν υπάρχουν κοινωνικές τάξεις, αλλά πιστεύουμε πως δεν υπάρχει η συνείδηση των τάξεων. Άρα ως εκ τούτου αν οι καταπιεσμένοι και εκμεταλλευόμενοι αυτού του κόσμου δεν εννοούν να αντιληφθούν την θέση τους, να ορθώσουν το ανάστημα τους και να επιτεθούν στα ανάκτορα των “τσάρων” που τόσα μας έχουν στερήσει, εμείς δεν θα υποδυθούμε το ρόλο της λαϊκής αφύπνισης.

Αντίθετα μέσα απ' το λόγο και τις πράξεις μας θέλουμε να αποφύγουμε την παλιά παγίδα της επαναστατικής σκέψης που επέμενε να προσεγγίζει την ιστορία σε ασπρόμαυρο φόντο, με το κακό κράτος και τους καλούς καταπιεσμένους. Αρνούμαστε τους τυποποιημένους πίνακες ανάγνωσης, τις “αιώνιες” αλήθειες και τα εύκολα συμπεράσματα. Για αυτό απ' τα κείμενα μας απουσιάζουν οι οικονομικές αναλύσεις. Αυτό δεν σημαίνει πως δεν αναγνωρίζουμε την κομβική θέση που κατέχει η οικονομία ως ακρογωνιαίος λίθος του συστήματος. Πως να περιγράψουμε όμως με οικονομικούς όρους τα άδεια μάτια ενός παιδιού που ζητιανεύει στα φανάρια, τις ουρές στα συσσίτια, τους λογαριασμούς που τρέχουν και το κομμένο ηλεκτρικό, τα δανεικά, τα απλήρωτα ενοίκια, αλλά το κυριότερο πως να μην παγιδευτούμε σε μια ανθρωπιστική συμπόνια χωρίς να γυρεύσουμε την ευθύνη για την αδράνεια όλων αυτών που υφίστανται το μαστίγιο της οικονομίας δίχως να αντιδρούν.

Γιατί είναι γεγονός πως την καταπίεση όλοι την βιώνουμε καθημερινά στο πετσί μας, όμως η διαφορά είναι το τι κάνει ο καθένας για αυτό. Άλλοι σφυρίζουν αδιάφορα και αλλάζουν κανάλι στο τηλεκοντρόλ, άλλοι ρίχνουν το φταίξιμο στους ξένους “που μας παίρνουν τις δουλειές”, άλλοι ζητάνε περισσότερη αστυνομία, άλλοι γίνονται οι ίδιοι αστυνομικοί και ιδιωτικοί security, άλλοι εξακολουθούν να φορούν κομματικές παρωπίδες, άλλοι σπουδάζουν για να πιάσουν την “καλή” ή να θρέψουν τις ψευδαισθήσεις των γονιών τους, άλλοι βρίσκουν κρυψώνες για να ξεχνούν όπως την κατανάλωση στην Ερμού και το Σαββατόβραδο στο Γκάζι και κάποιοι λίγοι κάνουν την απογοήτευση φωνή και την φορούν κουκούλα, σκαρώνοντας νέα σχέδια ανατροπής μέσα στα σύγχρονα κρεματόρια της μητρόπολης.

Πλέον η κατανόηση έχει χρεοκοπήσει και οι εξηγήσεις γυρεύουν το λόγο. Η οικονομία δεν είναι απλά μια επιστημονική μεθοδολογία για να ερμηνεύσουμε τον κόσμο, αλλά πρωτίστως μια κοινωνική σχέση που θεμελιώνεται ως κριτήριο διαχωρισμού των ανθρώπων. Όταν τη δεκαετία του '90 η εξουσία μπορούσε να προσφέρει την υπόσχεση του κόσμου της αφθονίας, οι σημερινές φωνές διαμαρτυρίας παραχωρούσαν τη θέση τους σε καταναλωτικά χαμόγελα αδιαφορώντας για το πως μια τέτοια ευτυχία χτίζεται πάντα πάνω στις πλάτες της δυστυχίας άλλων ανθρώπων (πτώση ανατολικού μπλοκ, μετανάστευση, εμφύλιοι πόλεμοι...). Τώρα λοιπόν είναι η σειρά του δυτικού ανθρώπου να παλέψει με τα αδιέξοδα του πολιτισμού που ο ίδιος δημιούργησε. Εμείς ενάντια στη λήθη των κοινωνικών ευθυνών ασκούμε έμπρακτα την κριτική μας όχι μόνο στο οικονομικό βραχυκύκλωμα του συστήματος αλλά στο ίδιο το σύστημα αυτό καθ' αυτό και τους πολίτες του. Για αυτό η Συνωμοσία δεν μιλάει την γλώσσα της ταξικής ανάλυσης αλλά της συνειδητής επιλογής της επίθεσης, του ένοπλου αγώνα και της επανάστασης για τη συνολική ανατροπή.

Δεν χρειαζόμαστε το όραμα της μαζικής κοινωνικής εξέγερσης για να πιστέψουμε και να πιαστούμε από κάτι, γιατί έχουμε εκτίμηση στον εαυτό μας και πίστη στους συντρόφους μας, καθώς και τη βαριά πεποίθηση, πως αυτό που ζούμε δεν είναι ζωή. Για αυτό καταργούμε από το λεξιλόγιο μας το δήθεν επαναστατικό υποκείμενο των καταπιεσμένων προλετάρων.

IV) Οικονομική κρίση, κοινωνική πώλωση, η δική μας ευκαιρία. “το ορατό γίνεται παρόν”

Βέβαια απ' την άλλη γνωρίζουμε πως σήμερα είναι η εποχή της μεγαλύτερης πρόκλησης για τους επαναστάτες αυτού του κόσμου.

Το σύστημα όπως ήδη αναφέραμε περνάει το δικό του βραχυκύκλωμα και για το δυτικό κόσμο η εποχή της υπόσχεσης της αφθονίας έχει κλείσει οριστικά. Η κοινωνική συναίνεση που χτίστηκε γύρω απ' το καταναλωτικό ιδεώδες και την υπόσχεση της υλικής ευδαιμονίας φθείρεται διαρκώς με τα απανωτά χτυπήματα της οικονομικής κρίσης. Ο πολιτισμός του εύκολου, γρήγορου χρήματος και της αντίστοιχης κοινωνικής ανέλιξης δίνει την θέση του σε “οπισθοδρομικές” καταστάσεις οικονομικής ανέχειας. Αυτή η κατάσταση, τόσο στην Ελλάδα όσο και διεθνώς, οδηγεί και θα οδηγήσει σε κοινωνικές αναταραχές (Γαλλία, Αγγλία κτλ). Είναι αναπόφευκτο, πως, στον μέχρι πριν, ουδετεροποιημένο κοινωνικό κορμό θα αναπτυχθεί λόγω συνθηκών μια πόλωση προς τα δύο άκρα. Στη μία περίπτωση θα επανενεργοποιηθούν τα συντηρητικά ένστικτα ενός μέρους της κοινωνίας (γεγονότα Αγ. Παντελεήμονα, πλ. Αττικής, είσοδος της Χρυσής Αυγής στο δημοτικό συμβούλιο) που θα εντοπίσουν την “πηγή του κακού” στους πιο αδύναμους, τους μετανάστες. Ηλίθιες ατάκες όπως “αυτοί βρωμάνε”, “κουβαλάνε αρρώστιες”, “Αυτοί έφεραν την εγκληματικότητα”, “το παρεμπόριο τους κλείνει τα μαγαζιά μας”, “Ρίχνουν τα μεροκάματα” είναι μερικές από τις ετυμηγορίες που έχουν ήδη εξαπολύσει οι νέοι “εθνοσωτήρες” για να πείσουν και να κερδίσουν την συναίνεση αρκετών χιλιάδων ντόπιων καταπιεσμένων.

Φυσικά και η συντριπτική πλειοψηφία των μεταναστών έχει το αντίστοιχο μερίδιο συνενοχής αφού και οι ίδιοι αναπαράγουν τα αντίστοιχα “ελληνικά” πρότυπα στο εσωτερικό των κοινοτήτων τους, που επικρατεί ο μικροαστισμός, ο σεξισμός, τα οργανωμένα κυκλώματα, οι φυλετικοί και εθνικοί διαχωρισμοί, η θρησκευτική μισαλλοδοξία και ο φανατισμός.

Στη δεύτερη περίπτωση, το υπόλοιπο κομμάτι του κοινωνικού κορμού θα κινηθεί προς την πλευρά των κοινωνικών διεκδικήσεων. Ένα πολύχρωμο και πολύβουο φάσμα που περιλαμβάνει στις γραμμές του από συνδικαλιστές του ΠΑΣΟΚ, δυσκοίλιους ΚΚΕδες, μετριοπαθείς αριστερούς, ανένταχτους, προοδευτικούς μέχρι κοινωνιστές αναρχικούς, χούλιγκαν και μπαχαλάκηδες.

Είμαστε έτοιμοι να ζήσουμε περιόδους μεγάλης έντασης. Η πόλωση και οι κοινωνικές αντιπαραθέσεις είναι αναπόφευκτες.

Η Ελλάδα συνεχίζοντας τον οικονομικό της κατήφορο θα γίνει θέατρο μεγάλων συγκρούσεων.

Το ζήτημα είναι ποια πλευρά θα επιλέξει ο καθένας.

Εμείς αυτή τη στιγμή βρισκόμαστε μακριά... προφανώς ούτε στο συντηρητικό οχετό των φασιστών αλλά ούτε και στο μέτωπο κοινωνικών διεκδικήσεων και αιτημάτων.

Η μειοψηφική μας δράση έχει κηρύξει προ καιρού το δικό μας πόλεμο χωρίς να διεκδικούμε ούτε καλύτερους μισθούς ούτε καλύτερες συντάξεις, αλλά παλεύοντας για μια καλύτερη ζωή, για μια πιο ουσιαστική και αυθεντική αίσθηση της πραγματικότητας.

Αυτό όμως δεν σημαίνει πως θέλουμε να γευτούμε την αλαζονεία μιας υποτιθέμενης αυτοεπιβεβαίωσης. Μακριά από εμάς τέτοια αξιώματα, απλά δηλώνουμε ξεκάθαρα την θέση μας.

Άλλωστε γνωρίζουμε πως δεν μας αρκεί, μόνο η ακαδημαϊκή γνώση της δυστυχίας, αλλά κυρίως η αναζήτηση διαρκής επέμβασης ενάντια στην δυστυχία.

Η αναζήτηση βιωμάτων και εμπειριών.

Η αναζήτηση μιας προσωπικής και συλλογικής ταυτότητας.

Η αναζήτηση επικοινωνίας με άλλους ανθρώπους μακριά από οποιοδήποτε δογματισμό καθαρής θεωρίας, ακόμα και απ' τον δικό μας.

Δεν είμαστε αλληλέγγυοι με την δυστυχία των ανθρώπων, είμαστε αλληλέγγυοι με το σθένος με το οποίο κάποιοι δεν την ανέχονται.

Ακριβώς σε αυτό το σημείο, στο σημείο της έντασης και των αντιφάσεων της κοινωνικής πόλωσης θεωρούμε πως δημιουργούνται τα πρώτα ουσιαστικά ρήγματα στην κυρίαρχη τάξη πραγμάτων και αυτό που μένει είναι να πιάσουμε το νήμα της επικοινωνίας και να το πάμε ένα βήμα πιο πέρα. Όλη αυτή η κατάσταση, με τις συνέπειες της οικονομικής κρίσης που απογυμνώνουν το προσώπιο του δυτικού τρόπου ζωής, δίνει το έναυσμα στο περιθώριο των προκαθορισμένων αντιδράσεων, να αναπτυχθούν νέες αυτόνομες συμπεριφορές και αρνήσεις. Πιστεύουμε πως υπάρχουν και θα υπάρξουν νέες μειοψηφίες ανθρώπων έξω απ' τα πλαίσια του

κοινωνικού συντηρητισμού και των κοινωνικών μεταρρυθμίσεων που είτε βιωματικά, είτε ενστικτωδώς, είτε συνειδησιακά θα απορρίψουν στην πράξη το σύνολο του πολιτισμού και των σημερινών αξιών του χωρίς να εγκλωβιστούν σε έναν ηλίθιο ρατσισμό, αλλά ούτε σε μια διεκδίκηση ενός καλύτερου μισθού.

Από εδώ που είμαστε μακριά, εκεί θέλουμε να βρεθούμε. Στην καρδιά της αλλαγής. Όλες μας οι ενέργειες και τα κείμενα μας προσπαθούμε να είναι ένας άτυπος κώδικας επικοινωνίας, μια λεπτή κόκκινη κλωστή που ταξιδεύει στον άνεμο με σκοπό να συνδέσει τις πιο απρόβλεπτες και διάσπαρτες αυτόνομες προσωπικότητες. Γιατί δεν θέλουμε να βλέπουμε πίσω από τις ταμπέλες του εργάτη, του αναρχικού, του φτωχού, του μετανάστη, αλλά να αντικρίζουμε κατάματα τον καθένα ως μια ξεχωριστή προσωπικότητα που κρίνει και κρίνεται μέσα από τις επιλογές του.

Αυτή είναι και η μεγαλύτερη ευχαρίστηση για έναν αντάρτη πόλης. Η σύνδεση με διαφορετικούς ανθρώπους, η επικοινωνία έξω απ' τα στερεότυπα, μια χειρονομία αλληλεγγύης και ανταπόδοσης από έναν άγνωστο. Δεν μας αρέσει να ατενίζουμε την πραγματικότητα απ' τα αλαζονικά βουνά μίας δήθεν αυτοεπιβεβαίωσης, αντίθετα θέλουμε να διαχυθούμε μέσα στον κοινωνικό ιστό μεταφέροντας το μήνυμα της ανταρσίας και διαβρώνοντας τις κολόνες των στερεότυπων.

Να διαχυθούμε μέσα σε ένα ανένταχο ρεύμα συμπεριφορών, στους αποκλεισμένους κύκλους νεανικής παραβατικότητας, στην αμφισβήτηση των απογοητευμένων, στο ρεαλισμό αυτών που χάνουν τις ψευδαισθήσεις τους, στον κόσμο των αξιοπρεπών φυλακισμένων, των ανεξέλεγκτων των γηπέδων, της μουσικής υποκοουλτούρας, των σχολείων, στο μαχητικό περιθώριο όλου του φάσματος.

Αυτά τα άτομα, που μπορεί να μην πήραν μέρος σε καμία πολιτική συνέλευση, ούτε να κατέβηκαν σε κάποια πορεία, ούτε καν να έχουν διαβάσει τις “αλήθειες” του μαρξ ή του μπακούνιν, μέσα απ' την ίδια την καθημερινή τους στάση, μέσα απ' τις αξίες τους, μέσα απ' τη ζωή τους μπορεί να είναι πιο αναρχικοί απ' τους “μυημένους” αναρχικούς, πιο αγωνιστές απ' τους επαγγελματίες αγωνιστές.

Η συγκυρία της οικονομικής κρίσης είναι η πιο κατάλληλη ευκαιρία να εκδηλωθούν και να εκφραστούν αυτές οι ενεργητικές προσωπικότητες.

Να βγουν απ' το περιθώριο στο προσκήνιο. Να διεκδικήσουν το έδαφος των αυθεντικών συμπεριφορών που τόσα χρόνια συνθλίβονταν μέσα στην κοινωνία του καθωσπρεπισμού και της φαινομενικής απελευθέρωσης. Έτσι καταργούνται οι αρχηγοί, οι ρόλοι, οι μικρές και μεγάλες εξουσίες.

Γιατί οι αντάρτες πόλης δεν είναι κάποια ελίτ που κατέχει την υπεραλήθεια. Είμαστε απλά μια μειοψηφία που οπλιστήκαμε με επιθυμίες και αποφάσεις ενάντια στις μπλε στολές των βασανιστών, στα σοβαρά κοστούμια των τυρράνων και στην κοινωνική ησυχία και σιωπή που πυροβολεί πίσωπλάτα. Διαχέουμε τις αντιλήψεις μας, τον τρόπο δράσης μας, τις επιθυμίες μας, τα “σωστά” και τα “λάθη” μας.

Και συχνά “εκτιθόμαστε” με το γνωστό τίμημα της απώλειας ενός θανάτου ή μιας φυλακής.

Δεν δείχνουμε σε κανέναν το σωστό δρόμο, απλώς οι ίδιοι διαλέξαμε έναν δρόμο που είναι ανοιχτός στον καθένα.

Αφήνουμε οριστικά πίσω μας την προϊστορία της ταξικής πάλης. Δεν έχουμε καμιά εμπιστοσύνη στην εργατική – υπαλληλική τάξη που υποκλίνεται στους αφεντάδες της και θέλει να γίνει κατ' εικόνα και ομοίωση τους, ενώ ταυτόχρονα ξεσηκώνεται για τα ψίχουλα που της στερούν απ' το τραπέζι.

Γιατί θεωρούμε πως ο δρόμος για την ελευθερία και την αξιοπρέπεια είναι πάντα προσωπικός και δεν χωράει σε στερεότυπα και ταμπέλες.

V) Αναρχοατομικισμός, η έννοια του αυθεντικού συλλογικού

Ο καθένας κρίνει και κρίνεται απ' τις επιλογές του. Για αυτό συχνά προωθούμε μέσα απ' τα κείμενα μας την άναρχο – ατομικιστική αντίληψη ως ένα νέο τρόπο συμπεριφοράς και μοτίβο δράσης. Αυτό δεν σημαίνει πως δεν μας ενδιαφέρει να ανοίξουμε έναν διάλογο με άλλους

ανθρώπους και να τους μεταδώσουμε ό,τι μας κάνει περήφανους που προχωράμε ακόμα πάνω σε αυτό το χώμα. Άλλωστε με την ίδια θέρμη προσδοκούμε οποιαδήποτε κριτική που θα μας προβληματίσει και θα μας κάνει καλύτερους.

Όμως δεν περιμένουμε την κοινωνική αποδοχή για να πράξουμε. Δεν συμβιβαζόμαστε με την αναμονή “ώριμων” συνθηκών. Αν η κοινωνία δεν καταλαβαίνει της ιδέες μας, τότε το πρόβλημα το έχει η κοινωνία. Αρκετά βάλουμε τους εαυτούς μας σε παρένθεση. Σε έναν κόσμο που υπερισχύει το δίκαιο της υπεροχής της μάζας ,εμείς θα ακονίζουμε τις αρνήσεις μας για τώρα και για πάντα. Έτσι υπάρχουμε σε πείσμα των καιρών χωρίς να γίνουμε ένα κομμάτι απρόσωπων και ανώνυμων συναίνεσεων και συμβιβασμών.

Άλλωστε οι προσωπικές επιλογές και οι ατομικές πρωτοβουλίες είναι που διαμορφώνουν το κάδρο της ζωής του καθενός.. Παράλληλα είμαστε πεπεισμένοι πως το ατομικό, είναι και η απαρχή του αυθεντικού συλλογικού.

Μέσα απ’ την ανθρώπινη επικοινωνία και συνεργασία ο καθένας ανακαλύπτει περισσότερο τον εαυτό του και ταυτόχρονα τους γύρω του.

Στην επιθυμία μας να αντιμετωπίσουμε εχθρικά αυτόν τον κόσμο που μας δυναστεύει συνεργαζόμαστε με ελεύθερες και αυτόνομες προσωπικότητες που αναζητούν τη ζωή σε όλη της την ένταση και όχι σε μηνιαίες δόσεις. Αυτό το δίκτυο ανθρώπων που ανανεώνεται, κοντράρεται, συζητάει, πράττει, σκέφτεται, προβληματίζεται και αναζητάει πάντα την εξέλιξη είναι η Ε.Ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς

Ένα παράνομο δίκτυο μειοψηφικής δράσης μεταξύ συντρόφων, χωρίς αρχηγούς και ακολουθητές, που οργανώνει τις επιθυμίες και τις σκέψεις του πάντα με την πλευρά της επανάστασης. Μέσα απ’ τις πράξεις μας αρνούμαστε το μονοπώλιο της βίας και των όπλων απ’ την μεριά του κράτους.

VI) Οφθαλμός αντί οφθαλμού.

Αυτός είναι ο λόγος που συχνά χρησιμοποιούμε τον όρο του επαναστατικού τερρορισμού, θεωρώντας πως απέναντι στον τρόπο που ασκούν οι “από πάνω” με τους πολέμους, τη φτώχεια, τα εργατικά ατυχήματα, την αστυνομία, τις φυλακές, πρέπει να υπάρχει και η απάντηση του τρόμου από τους “από κάτω”. Κι όσο και αν η αντάρτικη βία ενός εκρηκτικού μηχανισμού ή μιας πολιτικής εκτέλεσης δεν συγκρίνεται με τις γενοκτονίες και τις δολοφονίες των κρατιστών, παρόλα αυτά είναι μια μικρή μεταφορά του τρόμου στο αντίπαλο στρατόπεδο. Το γεγονός ότι όλα αυτά τα καθάρματα που διαφεντεύουν τις ζωές μας είναι υποχρεωμένα να κυκλοφορούν μέσα σε θωρακισμένα αυτοκίνητα, με μικρούς στρατούς συνοδείας ακόμα και κατά τη διάρκεια μιας εξόδου διασκέδασης είναι το ελάχιστο αντίτιμο για τον κόσμο που έχουν κατασκευάσει να κυβερνάνε.

Εμείς ως επαναστάτες έχουμε γνωρίσει την απώλεια του θανάτου συντρόφων μας, την αιχμαλωσία των αδερφών μας στις φυλακές, το ανθρωποκνηνητό των διωκτών μας και τώρα είναι καιρός ο πόνος και η αγωνία να αλλάξουν στρατόπεδο. Ο επαναστατικός τερρορισμός συμβάλει με τον τρόπο του σε αυτήν την κατεύθυνση και προωθεί την επαναστατική υπόθεση.

VII) Οι πράξεις δεν μιλούν από μόνες τους.

Αλλά οι πράξεις δεν είναι τίποτα όταν είναι ορφανές και τυφλές. Αντίθετα αποκτούν όλο τους το νόημα όταν αναλαμβάνονται.

Εμείς ως Συνωμοσία ποτέ δεν πήραμε τον εύκολο δρόμο της υπεκφυγής, αλλά αναλαμβάνουμε πάντα τα γεγονότα και τις πράξεις μας.

Αυτό όταν ξεκινήσαμε τη δράση μας, φαινόταν άτοπο, γιατί στην Ελλάδα στο αντιεξουσιαστικό μαχητικό ρεύμα δεν υπήρχαν μέχρι τότε παράνομες υποδομές που να χρησιμοποιούν μία σταθερή υπογραφή και ένα συγκεκριμένο λόγο (εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις, όπως παλιότερα οι Εμπρηστές Συνείδησης, το Μαύρο Αστéρι...).

Η κυριότερη αιτία ήταν η αντίληψη που υπάρχει ακόμα και σήμερα ότι “οι πράξεις μιλάνε από μόνες τους” καθώς και ο φόβος της ποινικής δίωξης “για συμμετοχή σε οργάνωση” σε περίπτωση σύλληψης.

Εμείς θεωρούμε πως καμία πράξη δεν μιλάει από μόνη της γιατί δεν υπάρχει επαναστατικό σαμποτάζ, χωρίς τον αντίστοιχο ανατρεπτικό λόγο. Πόσο μάλλον όταν στο επαναστατικό ρεύμα υπάρχουν τόσες διαφορετικές τάσεις. Για εμάς “οι θεωρητικοί που δεν ζουν μια εξεγερτική ζωή δεν λένε τίποτα που να αξίζει να λεχθεί και οι ακτιβιστές που αρνούνται να σκεφτούν κριτικά δεν πράττουν τίποτα που να αξίζει να γίνει”.

Όσον αφορά το ποινικό κόστος, αυτό είναι μια φυσική συνέπεια για την οποία ο καθένας πρέπει να προετοιμάζεται πριν κηρύξει τον πόλεμο στο σύστημα, αλλιώς ας μην κάνει καν τον κόπο να διαβεί το μονοπάτι της επαναστατικής δράσης. Δεν είναι δυνατόν οι νομικές συνέπειες να κάνουν “εκπτώσεις” στον επαναστατικό λόγο. Η ενότητα των λέξεων και των πράξεων έρχεται πάντα πρώτη παρόλες τις νομικές επιπτώσεις, ως η πεμπτουσία του ίδιου μας του αγώνα. Αυτό πράτταμε πάντα ως Συνωμοσία και αυτό θα συνεχίσουμε να κάνουμε.

VIII) Η μέρα που δεν γύρισαν όλοι...

Την πρώτη μέρα του Νοέμβρη δύο αδέρφια μας, ο Γεράσιμος Τσάκαλος και ο Παναγιώτης Αργυρού, περικυκλώνονται από αστυνομικούς της ομάδας Δίας και συλλαμβάνονται στο κέντρο της Αθήνας. Πάνω τους έχουν δύο πιστόλια, πέντε γεμιστήρες, ένα αλεξίσφαιρο και δύο εμπρηστικά δέματα με παραλήπτες την πρεσβεία του Βελγίου και το Γάλλο πρόεδρο Νικολά Σαρκοζί.

Έχει προηγηθεί η παράδοση άλλων δύο δεμάτων με προορισμό τη πρεσβεία του Μεξικού και την διεύθυνση της Eurojust.

Όλα ξεκίνησαν όταν η υπάλληλος της ταχυμεταφορικής Swift Mail, θέλοντας να ικανοποιήσει την περιέργεια και τον ντετεκτιβισμό της για χάρη της ασφάλειας ενός πρεσβευτή, άνοιξε το δέμα καθ' υπέρβαση της εργασίας της, με αποτέλεσμα να γίνει ανάφλεξη, χωρίς όμως να τραυματιστεί.

Η συνέχεια είναι γνωστή απ' τα δελτία ειδήσεων και τις εφημερίδες. Το εν λόγω υποκείμενο τηλεφώνησε στην αστυνομία και οι μπάτσοι απέκλεισαν όλη την περιοχή με δεκάδες δυνάμεις συλλαμβάνοντας τους συντρόφους μας.

Βέβαια η πράξη της συγκεκριμένης υπαλλήλου βρίσκεται εκτεθειμένη στην κοινή λογική και να είναι σίγουρη πως το όνομά της δεν θα λησμονηθεί εύκολα από το νέο αντάρτικο πόλης.

Όσον αφορά επιχειρησιακά την ίδια την ενέργεια, η προνοητικότητα μας ότι η αλληλογραφία της κοσμικής αριστοκρατίας των πρεσβευτών δεν ανοίγεται απ' τους ίδιους αλλά απ' το υπαλληλικό προσωπικό των πρεσβειών, μας υπαγόρευσε να μην χρησιμοποιήσουμε την ισχυρή εκρηκτική ύλη που έχουμε αποθηκευμένη, παρά μόνο ελάχιστη ποσότητα αυτοσχέδιας μαύρης πυρίτιδας ώστε να παραδοθεί το μήνυμα χωρίς τον τραυματισμό κάποιου ανθρώπου.

Έχοντας ακόμα συνυπολογίσει πως τα δέματα θα παρέμεναν μία μέρα στις αποθήκες των ταχυμεταφορικών εταιρειών και θα παραδίδονταν την επόμενη από τους εργαζόμενους courier, φροντίσαμε να είναι απόλυτα ασφαλής η συναρμολόγηση τους και ο μηχανισμός να ενεργοποιείται μόνο κατά το άνοιγμά τους.

Όπως έχουμε αναφέρει και σε προηγούμενη προκήρυξη μας η δράση ενός αντάρτη πόλης και η χρήση βίας που ασκεί στρέφεται αποκλειστικά ενάντια στα καθάρματα που εξουσιάζουν τις ζωές μας και στους πιστούς υποτελείς που ασπάζονται τη θρησκεία της νόμιμης Τάξης. Όταν όμως οι αφέντες μπορούν να πείσουν τους δούλους ότι ζουν ελεύθεροι, τότε τα νοήματα αντικρίζουν την απώλεια της συνείδησης.

Συχνά βρισκόμαστε μπροστά στην αντιφατική διαπίστωση πως ορισμένοι υπάλληλοι ταυτίζονται με τα συμφέροντα της οικονομικής ελίτ. Η ασφαλειομανία και ο κοινωνικός χαφιεδισμός, που επιδεικνύουν αρκετοί εργαζόμενοι συντηρεί με τη σειρά του την ζωή του συστήματος.

Έτσι σε μια κοινωνία που οι “ήρωες” πολίτες προστατεύουν τα λεφτά μιας τράπεζας απ' τους ληστές, που άλλοι ζητούν ακόμη περισσότερη αστυνομία, που κάποιοι σέβονται τους νόμους των διεφθαρμένων κυβερνώντων, που πολλοί καταδίδουν οτιδήποτε παρεκκλίνει απ' την υποταγμένη κανονικότητα και ορισμένοι ζητούν την παραδειγματική τιμωρία των επαναστατών,

εμείς στεκόμαστε απέναντι τους, έτοιμοι για μάχη μέχρις εσχάτων.

Γιατί η μνήμη δεν είναι σκουπίδι και το αίμα δεν είναι νερό...

ΙΧ) Καμπάνια αλληλεγγύης και στήριξης αντάρτικων ομάδων και αιχμαλώτων επαναστατών.

“Η μέρα μας θα έρθει, η μέρα μας θα έρθει...”

Bobby Sands

Σήμερα είναι επιτακτικό το ξεκίνημα μιας νέας φάσης στην εξέλιξη της επαναστατικής σκέψης και δράσης. Ένα ποιοτικό άλμα που θα φέρει κοινές επιλογές, οι οποίες βρίσκονται εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά, ένα βήμα πιο κοντά. Σκοπός μας είναι η συγκρότηση ενός α-φορμαλιστικού αντιεξουσιαστικού διεθνούς δικτύου αντάρτικων ομάδων και αυτόνομων ατομικοτήτων.

Η δημιουργία ενός δικτύου που οι σύντροφοι και οι ομάδες που θα συμμετέχουν σε αυτό θα ανταλλάσσουν εμπειρίες από όλο το φάσμα του αγώνα, απ' τον αυθόρμητο αναρχισμό, απ' την ένοπλη πάλη, από την πολιτική ανωνυμία, απ' το εξεγερσιακό ρεύμα. Η αφετηρία ενός διευρυμένου κύκλου επικοινωνίας, συζήτησης, αντίληψης και προβληματισμού. Ο πειραματισμός μίας φόρμας συντονισμού ανατρεπτικών δράσεων και επιθέσεων σε διεθνές επίπεδο. Η λειτουργία ενός πειραματικού εργαστηρίου ραδιουργίας με ανταλλαγή τεχνοτροπιών και υλικοτεχνικής γνώσης στον τομέα του σαμποτάζ. Η οργάνωση μίας κολεκτίβας αλληλεγγύης στους φυλακισμένους συντρόφους και μίας υποδομής στήριξης των καταζητούμενων επαναστατών. Η πρόκληση ενός στοιχήματος που η εκπλήρωση του είναι πιο όμορφη απ' την αφετηρία που μπορεί να δημιουργήσει... Όπως και να το δει κανείς είναι κάτι που επιθυμούμε να κάνουμε. Μέσα στους επόμενους μήνες η επιθυμία μας αυτή θα επισφραγιστεί με την παρουσίαση ενός ολοκληρωμένου διεθνούς καλέσματος. Προς το παρόν στέλνουμε το χαιρετισμό μας στους φίλους, στους γνωστούς και στους άγνωστους συντρόφους που οργανώνονται και πράττουν μέσα απ' τη ατομικότητα τους και τις αντάρτικες ομάδες.

Ταυτόχρονα δεν θα μπορούσαμε να μην μιλήσουμε για τις απώλειες μας, για τα αδέρφια που δεν είναι δίπλα μας. Το ζήτημα των φυλακισμένων επαναστατών (ανάμεσα τους και η λαμπρή μειοψηφία των “ποινικών” που παραδίδουν μαθήματα αξιοπρέπειας και τιμής με τη στάση και τους αγώνες τους) παραμένει μία γνώριμη πτυχή του ριζοσπαστικού αγώνα. Συχνά το ενδιαφέρον για τους “ανθρώπους εντός των τειχών” αυξάνεται εν' όψει της εκδίκασης μίας υπόθεσης.

Παράλληλα στα δημοσιογραφικά ημερολόγια γράφονται θεαματικοί τίτλοι όπως “η εξάρθρωση της τάδε οργάνωσης” ή “η ένοπλη συμπλοκή τρομοκρατών με δυνάμεις της αστυνομίας”. Εμείς όμως θεωρούμε πως πρέπει οι ίδιοι να ξαναμιλήσουμε για τα φυλακισμένα αδέρφια μας, γνωρίζοντας πως δεν πρόκειται για απλά ονόματα σε τίτλους ειδήσεων και εφημερίδων. Όλοι αυτοί οι σύντροφοι έχουν μια ατομική ζωή, μία προσωπική σκέψη και ένα ξεχωριστό πρόσωπο. Όλο το προηγούμενο διάστημα μιλήσαμε για κάποιους από αυτούς αναφέροντας απλά το όνομα τους ενώ για κάποιους δεν το μάθαμε ποτέ. Μιλήσαμε αποσπασματικά στο τέλος μίας προκήρυξης και στο σύνθημα που φωνάξαμε σε μία πορεία. Απολέσαμε έτσι τη μνήμη, τη σύνδεση, την ιστορία.

Παράλληλα προσέχουμε, γιατί θέλουμε να αποφύγουμε οποιαδήποτε θυματοποίηση ή ηρωοποίηση των φυλακισμένων συντρόφων. Αντίθετα επιθυμούμε να δημιουργήσουμε ένα ζωντανό χώρο επικοινωνίας με αυτούς τους ανθρώπους, να τους δώσουμε το λόγο σε πρώτο πρόσωπο, να ανταλλάξουμε εμπειρίες και το πιο ουσιαστικό να ριζούμε στη μάχη όλες μας τις δυνάμεις για να τους πάρουμε πίσω μαζί μας και να ξαναβρεθούμε στις πρώτες γραμμές του αγώνα για την επανάσταση. Δίπλα λοιπόν στις πρωτοβουλίες αλληλεγγύης που ήδη υπάρχουν από επαναστάτες και αντιεξουσιαστές, βάζουμε και εμείς το δικό μας χνάρι στην υπόθεση της απελευθέρωσης των κρατούμενων και της καταστροφής των φυλακών. Σε μία πρώτη προσπάθεια προς αυτή την κατεύθυνση εντάσσεται η καμπάνια διεθνούς αλληλεγγύης που πραγματοποιήσαμε.

Η φιλία που μας συνδέει με κάποιους, αλλά και η βαθιά εκτίμηση με τους περισσότερους που δεν είχαμε την τιμή να γνωρίσουμε προσωπικά θα έμενε ανικανοποίητη βλέποντας αυτές τις ιστορίες να λησμονούνται σε λίστες δικαστικών εγγράφων και αρχείων εφημερίδων. Οι

διαφορετικές αντιλήψεις, κάποια προσωπικά χαρακτηριστικά, όπως και η άγνοια κάποιων στοιχείων λόγω χιλιομετρικών αποστάσεων δεν είναι ικανές να καταρρίψουν το αυτονόητο. Αυτοί οι άνθρωποι δεν περίμεναν να τους βρει η ζωή στο καναπέ του σπιτιού τους, την αναζήτησαν οι ίδιοι στο δρόμο της επανάστασης που όλα είναι εφικτά.

Στέλνουμε λοιπόν τους συντροφικούς μας χαιρετισμούς και ένα νεύμα σύμπραξης στους εξεγερσιακούς συντρόφους της άτυπης αναρχικής ομοσπονδίας της Ιταλίας (FAI informale). Η FAI είναι ένα ανοιχτό αποκεντρωμένο δίκτυο ατόμων και ομάδων που εφαρμόζουν την άμεση δράση και το σαμποτάζ ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο. Η FAI μέσα από τις επιθέσεις της (τοποθέτηση και αποστολή εκρηκτικών μηχανισμών σε πολιτικούς, στρατώνες καραμπινιέρι, δικαστήρια, κ.α.) στέλνει ένα σαφές μήνυμα για τις αντιλήψεις και την πρακτική των εξεγερσιακών αναρχικών. Παράλληλα έχει σταθεί δίπλα στους αγώνες των κρατουμένων για τη κατάργηση του ειδικού καθεστώτος FIES των ισπανικών φυλακών εκφράζοντας την αλληλεγγύη της με επιθέσεις επί ισπανικού εδάφους (αποστολή δύο εκρηκτικών μηχανισμών στα δικαστήρια της Βαλένθια). Ενώ έχει χτυπήσει και ελληνικούς στόχους όπως το ελληνικό γραφείο τουρισμού και την ελληνική πρεσβεία στη Μαδρίτη σε ένδειξη αλληλεγγύης στον Ν. Μαζιώτη το 1999 (που σήμερα βρίσκεται προφυλακισμένος έχοντας αναλάβει περήφανα την ευθύνη μαζί με τους συντρόφους του Κ. Γουρνά και Π. Ρούπα για τον Επαναστατικό .Αγώνα.). Στις προκηρύξεις της η FAI προτάσσει τον εξεγερσιακό αναρχισμό και ασκεί κριτική στις παλιές οργανώσεις και την ακίνδυνη θεωρητική επαναστατική ρητορική τους. Παράλληλα είχε κυκλοφορήσει πριν χρόνια την Ανοιχτή επιστολή στο αντιεξουσιαστικό κίνημα που προωθούσε την διεθνή οργάνωση και αλληλεγγύη. Ένα στοίχημα που πάντα παραμένει επίκαιρο και ουσιώδες...

Επίσης χαιρετίζουμε τις αναρχικές ομάδες Praxedis G.Guerrero Autonomous Cells for immediate Revolution και την Insurrectionalist Earth Liberation Front που επιτίθενται στην επικράτεια του Μεξικανικού κράτους. Οι σύντροφοι εκεί, χρησιμοποιούν αυτοσχέδιους εμπρηστικούς και εκρηκτικούς μηχανισμούς χτυπώντας κυρίως στόχους της αστυνομίας (αστυνομικά βαν, κλούβες, κ.α.). Σε μια προκήρυξη της για ένα διπλό χτύπημα σε ένα βαν της αστυνομίας και σε μηχανήμα εκσκαφής η Insurrectionalist ELF αναφέρει: “ Δεν θα υπερασπιστούμε τα συμφέροντα της εργατικής ή της προνομιακής τάξης. Γιατί δεν πιστεύουμε στον ταξικό πόλεμο. Είμαστε ατομικιστές και στρεφόμεστε ενάντια στον ανθρωποκεντρικό πολιτισμό. Αγωνιζόμαστε ενάντια σε αυτήν την κοινωνία, διαδίδοντας τον αντικοινωνικό πόλεμο μέσα απ’ τις πράξεις μας. Υπερασπιζόμαστε τη Γη, γιατί πιστεύουμε ολοκληρωτικά στο σεβασμό της. Δεν υπερασπιζόμαστε ούτε τους πλούσιους ούτε τους φτωχούς. Πολεμάμε ενάντια στον πολιτισμό, για την απελευθέρωση της γης και την ολοκληρωτική ελευθερία. Ας γίνει αυτό ξεκάθαρο”.

Την ίδια στιγμή στις μεξικανικές φυλακές κρατούνται ο Abraham Lopez από το 2009 .Κατηγορείται για δολιοφθορές και εγκληματική οργάνωση. Κάποιες από τις ενέργειες αυτές τις έχει αναλάβει η ELF. Ο Andrian Magdaleno Gonzales ο οποίος κατηγορείται για εμπρηστικές επιθέσεις σε τράπεζες και ενέργειες της ALF από το 2010. Η ποινή φυλάκισης του είναι 7 χρόνια. Τέλος ο Braulio Arturo Duran Gonzales κατηγορείται για σειρά εμπρηστικών επιθέσεων σε τράπεζες και άλλους στόχους.

Επίσης στέλνουμε τον δικό μας χαιρετισμό στους ένοπλους Αργεντίνους συντρόφους όπως ο σχηματισμός των Luciano Arruga Brigata που χτυπούν ανελέητα τις δομές της χώρας. Αυτές οι ένοπλες αντάρτικες ομάδες επιτίθενται σε αστυνομικά τμήματα, απαλλοτριώνουν όπλα απ’ τους μπάτσους , κάνουν ληστείες αναλαμβάνοντας την πολιτική ευθύνη και πραγματοποιούν βομβιστικές επιθέσεις στα σύμβολα της εξουσίας.

Στέλνουμε μια μεγάλη συντροφική αγκαλιά στον Gabriel Pombo da Silva ο οποίος μαζί με τον Jose Fernades Delgado δραπέτευσαν από τις φυλακές FIES του ισπανικού κράτους το 2004. Στην προσπάθειά τους να περάσουν τα γερμανικά σύνορα “συναντήθηκαν” με μπάτσους και ακολούθησε ένοπλη συμπλοκή (υπόθεση των 4 του Άαχεν). Αυτή τη στιγμή βρίσκονται σε φυλακή της Γερμανίας. Ο Gabriel καταδικάστηκε για την συμπλοκή σε 13 χρόνια ενώ ήταν ήδη έγκλειστος πάνω από 24, τα 14 από τα οποία βρισκόταν στην απομόνωση. Ενώ ο συνεργάτης του Jose καταδικάστηκε και αυτός σε 14 χρόνια φυλάκισης για την ίδια υπόθεση. Ο Gabriel στη φυλακή

δεν έσκυψε ποτέ το κεφάλι. Μέσα από τα εμπρηστικά και ανατρεπτικά κείμενά του δηλώνει ξεκάθαρα πως θα βρίσκεται πάντα στο πλευρό της επίθεσης. “Είμαστε κάποιοι που πιστεύουμε ότι ήρθε η στιγμή να επιτεθούμε και να καταστρέψουμε ό,τι δεν μας εξυπηρετεί, ό,τι μας σκλαβώνει και μας αλλοτριώνει. Αντίθετα με το όραμα των μαζών προτείνουμε ότι από την κοινότητα των συνειδητοποιημένων ατομικιστών που δεν ψάχνουν καμία κεντρική καθοδήγηση θα δημιουργηθεί ένα σύνολο από ομάδες και ατομικότητες ενάντια στο πρόγραμμα της κυριαρχίας σε όλες τις πτυχές: οικονομική, τεχνολογική, πολιτική, κοινωνική, αρχιτεκτονική, κ.λ.π. Σύντροφοι ας μη σπαταλάμε χρόνο, ενέργεια και συζητήσεις με αυτούς που ζουν για τις λέξεις και από τις λέξεις. Εμείς είμαστε για τις πράξεις”. Ο σύντροφος εξαιτίας της περήφανης και αδιάλλακτης στάσης που έχει κρατήσει όλα αυτά τα χρόνια μέσα απ’ τους αγώνες του ενάντια στις φυλακές έχει βρεθεί πολλές φορές στο στόχαστρο των διωκτικών αρχών. Οι ιταλικές αρχές τον “επισκέφτηκαν” θεωρώντας ότι συνδέεται άμεσα με την εξεγερσιακή οργάνωση FAI. Παράλληλα πρόσφατα ο ίδιος είχε πραγματοποιήσει απεργία πείνας που εξελίχθηκε σε διεθνή καμπάνια αλληλεγγύης στην οποία συμμετείχαμε και εμείς ανατινάζοντας το κτήριο της Εθνικής Ασφαλιστικής στη λεωφόρο Συγγρού.

Ταξιδεύοντας αρκετά χιλιόμετρα πιο πέρα συναντάμε στην Ελβετία τον Marco Camenisch που συνελήφθει το 1980 για δολιοφθορές σε ηλεκτρικούς πυλώνες και μετασχηματιστές και καταδικάστηκε σε 10 χρόνια φυλάκισης. Ένα χρόνο αργότερα αποδρά από τη φυλακή και περνά 10 χρόνια στην παρανομία. Συλλαμβάνεται ξανά το 1991 κατά τη διάρκεια ελέγχου ρουτίνας στην Ιταλία, που εξελίσσεται σε συμπλοκή με μπάτσους. Ένας μπάτσος τραυματίζεται ενώ ο Marco “προσθέτει” στις κατηγορίες του μία επιπλέον ενέργεια σαμποτάζ και την εκτέλεση ενός ακόμα αστυνομικού από παλιότερη υπόθεση.

Τρεις επιπλέον οίκοι αναρχικοί η Silvia Guerini, ο Luca (Billy) Bernasconi και ο Constantino Ragusa βρίσκονται επίσης σε φυλακές της Ελβετίας για μεταφορά και απόπειρα τοποθέτησης εκρηκτικού μηχανισμού στα ερευνητικά εργαστήρια νανοτεχνολογίας μεγάλης εταιρείας. Συνελήφθησαν σε αυτοκίνητο στο οποίο βρέθηκε προκήρυξη ανάληψης ευθύνης μαζί με την εκρηκτική ύλη. Μέσα από τις φυλακές συνεχίζουν τον αγώνα πραγματοποιώντας προσφάτως απεργία πείνας.

Διασχίζοντας τον ατλαντικό μεταφερόμαστε σε στιγμιότυπα πολέμου στη χώρα της Χιλής. Εκεί οι σύντροφοι Marcelo Villargoel και Freddy Fuentesvilla βρίσκονταν έγκλειστοι σε φυλακή υγίστης ασφαλείας στην Αργεντινή για παράνομη μεταφορά όπλων. Είχαν μπει παράνομα στη χώρα γιατί η Χιλιανή κυβέρνηση τους κατηγορούσε πως συμμετείχαν σε μία επίθεση σε τράπεζα που σκοτώθηκε ένας μπάτσος. Το κράτος της αργεντινής εξέδωσε και τους δύο στο κράτος της Χιλής. Ο Marcelo είχε περάσει πολλά χρόνια στη φυλακή ως ανήλικος. Ξεκίνησε ως κοινωνικός αγωνιστής, ενώ στη συνέχεια έγινε μαχητής του Lautaro Movement. Υπέστη πολλά βασανιστήρια ως ο νεότερος πολιτικός κρατούμενος στην Λατινική Αμερική. Αργότερα έγινε μέλος της ομάδας Camina Libre η οποία αγωνιζόταν για τα ζητήματα των κρατουμένων και ενάντια στις φυλακές. Ο συγκεκριμένος σύντροφος θεωρείται από τις χιλιανές αρχές ως ο πρόγονος της “υπόθεσης των βομβών” στη Χιλή.

Για την “υπόθεση των βομβών”, διώκονται 14 άτομα τα οποία αρνούνται τις κατηγορίες. Η όλη επιχείρηση της αστυνομίας για τη σύλληψή τους ήταν άκρως κινηματογραφική. Εισβολές σε καταλήψεις και σπίτια συντρόφων, ζωντανές μεταδόσεις και δηλώσεις πολιτικών για τον αστυνομικό θρίαμβο της δημοκρατίας.

Αμέσως μετά ακολούθησε προκήρυξη – μανιφέστο από ομάδες που βρίσκονται στα μετόπισθεν της παρανομίας οι οποίες δηλώνουν “Εμείς τοποθετήσαμε τις βόμβες. Οι στόχοι μας ήταν τράπεζες, πρεσβείες, οικονομικές επιχειρήσεις, αστυνομικά τμήματα, στρατώνες, εκκλησιές, πολιτικά γραφεία, γυμναστήρια της άρχουσας τάξης και οτιδήποτε ανήκει στους ιστορικούς καταπιεστές των εργαζόμενων ανθρώπων. Δεν μετανοούμε, εξάλλου είμαστε περήφανοι και είναι γεγονός πως η αστυνομία δεν μας έχει πλησιάσει. Είμαστε η ήττα τους.”

Στεκόμαστε αλληλέγγυοι σε αυτές τις ομάδες που περήφανα και αδιάλλακτα αναλαμβάνουν τις πράξεις τους.

Επιστρέφοντας στο σιδερένιο κράτος της Γερμανίας βρίσκουμε τον Thomas Meyer-Falk ο οποίος βρίσκεται στη φυλακή από το 1996. Κατηγορήθηκε για ληστεία τράπεζας με σκοπό τη

χρηματοδότηση πολιτικών εγχειρημάτων. Το γερμανικό κράτος τον εκδικείται κρατώντας τον για χρόνια στην απομόνωση. Η αλληλογραφία του ελέγχεται και βρίσκεται 23 ώρες έγκλειστος στο κελί του. Ο ίδιος δηλώνει “Αν η απομόνωση είναι μία επίθεση στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια, ξοδεύοντας πάνω από 7 χρόνια σε τέτοιες συνθήκες, σίγουρα δεν είναι εύκολο. Αλλά το μυαλό μου είναι σταθερό και η αλληλεγγύη από τους έξω με κάνει να νιώθω δυνατό”

Ο Thomas κράτησε επιθετική στάση στο δικαστήριο υπερασπιζόμενος τις θέσεις του και αρνούμενος να μετανιώσει. Το εφετείο του που πραγματοποιήθηκε το 2007 απέρριψε την υπό όρους αποφυλάκισή του (είχε συμπληρώσει τα 2/3 της ποινής του) θεωρώντας τον επικίνδυνο.

Τέλος φτάνοντας στη γειτονιά των Βαλκανίων συναντάμε τον Jock Palfreeman 23 ετών ο οποίος είχε το σθένος να τα βάλει με μία ομάδα 16 νεοναζί στη Σόφια της Βουλγαρίας όταν τους είδε να επιτίθενται σε νεαρούς ρομα. Χρησιμοποίησε μαχαίρι για να τους απωθήσει, αλλά αυτοί του επιτέθηκαν. Στη συμπλοκή που ακολούθησε σκότωσε έναν φασίστα και τραυμάτισε έναν άλλο. Το δικαστήριο της Βουλγαρίας τον καταδίκασε σε 20 χρόνια φυλακής.

Αλλά και στην κοντινή Ρωσία όπως και στην Λευκορωσία οι σύντροφοι οργανώνονται και επιτίθενται, δημιουργώντας εστίες ανατροπής και προχωρώντας σε πράξεις σαμποτάζ. Τους στέλνουμε λοιπόν την αλληλεγγύη μας στις διώξεις και τις φυλακίσεις με τις οποίες το Ρωσικό κράτος τους εκδικείται.

Φυσικά σε αυτό το σύντομο οδοιπορικό μνήμης, τιμής και αλληλεγγύης δεν θα μπορούσαμε να μην αναφερθούμε σε ένα πρόσωπο που έχει στιγματίσει την ιστορία του αντάρτικου πόλης τόσο στην Ισπανία ως μέλος του MIL όσο και στην Γαλλία ως μέλος της Action Directe. Μιλάμε για τον αγωνιστή Jean Marc Rouillan που μέσα απ' την δράση και τα κείμενα του εντός και εκτός των τειχών δεν παραχωρεί ούτε μία σπιθαμή εδάφους στον εχθρό. Του στέλνουμε τον σεβασμό μας και θα κρατήσουμε μια φράση απ' τον ίδιο με ιδιαίτερο νόημα για τα “εντός” τρωτά σημεία των ανατρεπτικών κύκλων. “στα σαλόνια της διαμαρτυρίας, τα οποία είναι γεμάτα ιδεολογικές ταμπέλες τόσο μεγάλες που σέρνονται καταγής σαν κουρέλια και απορροφούν σαν σφουγγαρόπανα τα απόνερα των υπονόμων, πάντοτε προτιμούσαν τους επαναστάτες άλλων εποχών. Ή ακόμα κι εκείνους άλλων ηπείρων, ιδίως αυτούς που βρίσκονται στις τροπικές νοτιοαμερικάνικες σιέρρες. Οι ταρτούφοι μεταμφιέζονται για να μη χρειαστεί να υποστηρίξουν τους επαναστάτες που μάχονται εδώ, για να μην χρειαστεί να διακινδυνεύσουν ποτέ τίποτα, για να παρακάμψουν τα ερωτήματα σχετικά με την δική τους παραίτηση, την αιώνια χλιαρότητα τους, την ύπουλη προδοσία τους που στάζει καθημερινά δηλητήριο”

Τερματικός σταθμός η ελληνική επικράτεια. Δεκάδες επαναστάτες αναρχικοί και αξιοπρεπείς “ποινικοί” βιώνουν την “φιλοξενία” των ελληνικών φυλακών. Όμως δεν συγκατανεύουν, δεν σκύβουν το κεφάλι, γιατί οι καπνοί απ' τις φωτιές στις ταράτσες κατά την διάρκεια των εξεγέρσεων δεν έχουν λησμονηθεί. Να χαιρετίσουμε λοιπόν τον αναρχικό επαναστάτη Γιάννη Σκουλούδη που συνελήφθη για την εμπρηστική επίθεση εναντίων κρατικών οχημάτων της ΔΕΗ. Ο Γιάννης βρίσκεται με τη μεριά των αυθεντικών επαναστατών που “χαρίζουν” όμορφες φωτιές στις νύκτες της Θεσσαλονίκης. Ο ίδιος είχε την περηφάνια και το σθένος να αναλάβει την ευθύνη για την πράξη του δίχως να προσφέρει το παραμικρό σημάδι μεταμέλειας στις ανακριτικές αρχές.

Παράλληλα με τον Γιάννη στο στόχαστρο της αστυνομίας βρέθηκαν για την ίδια υπόθεση άλλοι τέσσερις σύντροφοι, οι Δ. Διμτσιάδης, Σ. Τζίφκας, Δ. Φέσσας και ο Μ. Τσιλιανίδης. Οι ίδιοι δεν παζάρεψαν τον λόγο τους, ούτε κρύφτηκαν πίσω από νομικά τεχνάσματα και ρητορικές σκευωρίες. Διάλεξαν να φύγουν στα μετόπισθεν της παρανομίας για να μείνουν στην πρώτη γραμμή της μάχης της επανάστασης. Οι σύντροφοι τους δεν τους άφησαν μόνους. Έσπασαν τα δικαστήρια της Θεσσαλονίκης, εξακολουθούν να φιλοδωρούν τις νύκτες με φωτιά και πραγματοποίησαν συγκέντρωση έξω απ' τις φυλακές Αυλώνας που κρατείται ο Γιάννης μαζί με τον αναρχικό επαναστάτη Παναγιώτη Μασούρα. Ο Παναγιώτης είναι ένας απ' τους λίγους επαναστάτες που κατηγορείται και αυτός για την οργάνωση μας (για την ίδια υπόθεση κατηγορείται και η αναρχική Κ. Καρακατσάνη που βρίσκεται στις γυναικείες φυλακές του ελαιώνα). Στέλνουμε στον Παναγιώτη τη πιο μεγάλη μας Φιλία και το Σεβασμό μας.

Σε αυτό το “υπερσιβηρικό” ταξίδι μας στις φυλακές της δημοκρατίας με πλησιέστερους

σταθμούς το εφετείο (6 Δεκεμβρίου) του αναρχικού Γιάννη Δημητράκη (απαλλοτριωτή τράπεζας) και το δικαστήριο για την υπόθεση της Ε.Ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς, ίσως να ξεχάσαμε αρκετά πρόσωπα και ονόματα, αλλά ποτέ δεν τα λησμονήσαμε. Γιατί σύντροφοι να θυμάστε, όπου κι αν βρισκόμαστε, στο Μαλανδρίνο, στον Κορυδαλλό, στον Αυλώνα στα πυκνά σκοτάδια της παρανομίας, στη νύκτα ενός εμπρησμού ή στην “ουρά” μιας διαδήλωσης τα μάτια μας αντικρίζουν έναν κοινό ουρανό. Και η αυγή του είναι μια δική μας νίκη. Η μέρα μας θα έρθει...

Για όλους τους παραπάνω λόγους και σαν ελάχιστη συμβολή επίθεσης και αλληλεγγύης αναλαμβάνουμε την ευθύνη για την αποστολή 14 εμπρηστικών δεμάτων – βομβών στους παρακάτω στόχους:

Πρεσβεία Βελγίου
Πρεσβεία Μεξικού
Πρεσβεία Χιλής
Πρεσβεία Γερμανίας
Πρεσβεία Γαλλίας
Πρεσβεία Ελβετίας
Πρεσβεία Βουλγαρίας
Πρεσβεία Ρωσίας
Στην Γερμανίδα Καγκελάρια Angela Merkel
Στον Ιταλό πρωθυπουργό Silvio Berlusconi
Στο Γάλλο πρόεδρο Nicola Sarkozy
Στο ευρωπαϊκό δικαστήριο
Στη διεύθυνση της Euro-just
Στα κεντρικά της Euro-pol

ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΠΥΡΗΝΩΝ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ
25/11/2010

